

Þýska undrið, auðvaldið og Adolf Hitler. 8: Sagan um helförina grópast í vitund almennings

Helfarartalan 6.000.000 í umfjöllun Gyðingafjölmiðla í áratugi eða frá því um 1890, virðist hafa verið innsiglið, þegar úkraínski blaðamaðurinn og sagnfræðingurinn, Ilya Grigoryevich Ehrenburg (1891-1967), sagði í Soviet War News:

„Þjóðverjar drápu alla Gyðinga, öldunga og ungabörn í fangi, á svæðum, sem þeir hernámu. Spyrjið hvaða þýska fanga sem er, hví landar hans hafi tortímt 6.000.000 saklausra borgara. ... Þjóðverjar pynduðu fáeina, síðustu eftirlifandi Gyðingana. Þjóðverjar drápu 6.000.000 Gyðinga, ... alla Gyðinga í Póllandi, Ungverjalandi, Úkraínu, Lithaugalandi (Litháen), Hvíta-Rússlandi, Vestur-Evrópu og að sjálfsgöðu í Þýskalandi.“

Ilya skrifaði, ásamt landa sínum og trúbróður, Gyðingnum, Vasily Semyonovich/Iosif Solomonovich Grossman (1905-1964), bókina, „Fullnaðarsvartbók um Rússagyðinga“ (The Complete Black Book of Russian Jewry). Bókina skrifuðu félagarnir í samráði við fulltrúa Gyðingasamfélags Bandaríkjanna og Andfasistaráð Gyðinga (Jewish Anti-Facist Committee) til að upplýsa um stríðsglæpi Þjóðverja og þátttöku Gyðinga í andspyrnunni. Bókin, sem er mikil að vöxtum, um 500 síður, var skrifuð á rússnesku og gefin út á Vesturlöndum 1944. Rússar hernámu fangabúðir Þjóðverja þó ekki fyrr en síðsumars 1944.

Höfundarnir störfuðu sem stríðsfréttaritarar fyrir Rauða herinn og skýrðu m.a. frá því, þegar fangabúðirnar í Treblinka og Majdanek voru herteknar 1944. Skýrsla Vasily, sem reynda var efnafræðingur að mennt, um Majdanek og Treblinka, var lögð fram sem sönnunargagn við Nürnberg réttarhöldin.

Í skýrslu Vasily má lesa um Josef Hirtreiter (1909-1978), þýskan fangavörð í Treblinka:

„Skepna þessi sérhæfði sig í barnadrápum. Hann var greinilega nautsterkur. Skepnan átti það til að grípa barn úr þvögunni, sveifla honum eða henni eins og barefli væri, barði höfði þess í jörðina eða reif það einfaldlega í tvennt. Þegar ég heyrði í fyrsta sinni um þessa skepnu - að því að talið er menska veru úr konukviði - átti ég erfitt með að trúa skelfingarsögunum. En þegar ég heyrði söguna, hvað eftir annað, og þegar rann upp fyrir mér, að í huga vitnanna væri þetta smáatriði að telja, í fullkomnu samræmi við allt annað í Treblinka helvítinu, fór ég að leggja trúnað á sögurnar.“ (Víð Nürnberg réttarhöldin var Jósef dæmdur fyrir tíu morð, fyrst og fremst á börnum.) (Birt í safnríti höfundar: The Road stories. Journalism and Essays.)

Fréttamaðurinn á vegum Kanadísku Gyðingasamtakanna (Canadian Jewish Congress), kom á vettvang í ágúst. Hann fullyrti, að ein milljón Gyðinga hefði verið drepin í búðunum og hálf milljón fanga af öðrum toga. Hann sagði jafnframt: „Flytja mætti Bandaríkjamönnum þá frétt, að þrem milljónum [pólskra] Gyðinga, að minnsta kosti, hafi verið grandað og að lágmarki þriðjungi [Gyðingafanga] í Majdanek.“

Palestine Post sagði 1944, að fáeinir pólskir Gyðingar hefðu sloppið við útrýminguna og lifðu sem skógarmenn. Þeir fullyrtu, að 6.000.000 Gyðinga hefði verið útrýmt.

Árið 1979 birtist þó skjal frá Alþjóða Rauða krossinum. Höfundar þess telja, að um 271.000 manns hafi farist eða verið drepnir í fangabúðum nasista. Rauði krossinn hafði aðgang að búðunum, meðan á stríðinu stóð.

Ef marka má söguna, eru Gyðingar ekki sérlega talnaglökkir, þegar morð á þeim eru annars vegar. Í trúarritinu, Talmud (Thalmud), er til að mynda sagt frá því, að Rómverjar hafi myrt fjóra milljarða (billion) Gyðinga í borginni, Bethar. Rómverjar voru jafnvel enn þá magnaðri morðingjar en Þjóðverjar. Hvorki meira né minna en sextán milljónir Gyðingabarna voru sett í vafninga og lifandi brennd.

En hvað segja þýsk gögn um dagskrána í búðunum? Vistin þar var fjarri því að vera sældarlíf: Klukkan 5 að morgni var risið úr rekkju, búið um rúmin og boðið upp á kaffi. Klukkan 6 var svo nafnakall, vinnuhópar skipaðir og haldið til vinnu. Klukkan 12 var hádegishlé. Það var stutt, bara hálf tími (eins og hjá Byggingafélaginu Brú í gamla daga). Að því loknu var snúið til vinnu. Klukkan 18 lauk vinnudeginum og snúið var til búða. Þá var nafnakall og matarmiðum dreift. Klukkan 21 voru ljós slökkt. Uppreisnarseggir voru teknir af lífi.

Í búðunum var sérstök stétt Gyðinga, „hausarar“ (kapos), sem höfðu með höndum verkstjórn og héldu upp aga. Þeir þjuggu við sérstök hlunnindi, voru betur fóðraðir og fengu stundum að skreppa í vændishús búðanna. Í vændishúsunum störfuðu þýskar konur að mestu leyti, engir Gyðingar, samkvæmt nýlegri bók um efnið, „Fangabúðavændishúsið“ (Das KZ Bordell). Hún er byggð á viðtölum við aflifendur.

(Þessi heimildarmynd er fróðleg: byggð á bók sagnfræðingsins, Thomas Goodrich, „Heljarstorminum“ (Hell Storm). <https://www.hellstormdocumentary.com/>-)

Það hljómar ótrúlega, en satt engu að síður! Einungis tvö skjöl hafa fundist um Helförina í þeim skýrsluhlössum, sem Bandamenn komust yfir hjá þýska skrifræðinu. Almenn virtist þó flest fært til bókar í röð og reglu með hjálp tækni frá „International Business Machines“ (IBM) frá Bandaríkjunum.

Á Youtube má finna myndskaið, þar sem Heinrich Luitpold Himmler (1900-1945) röltir um fangabúðir og tekur fólk tali, þar á meðal strákling (væntanlega úr búðunum) og heldur þrumandi ræðu samtímis, en óttalega slitrótt. Það rímar ekki alveg við minninguna um tungulipran áróðurssegg, en skýrt með því, að Heinrich hafi á þessum tíma ekki samið handrit að ræðum sínum.

Svo virðist sem um sé að ræða upptöku frá fyrri ræðuhöldum. Heinrich hefur orð á því, að „uppræting“ (Ausrottung) Gyðinga sé leyndarmál. Hann útskýrir ekki nánar, hvað í upprætingu felst. Ætli maðurinn hafi verið svo einfaldur að flytja ræðu um ríkisleyndarmál? Andstyggilegur boðskapur Heinrich er þessi í hnotskurn:

Hvort þjóðir lifa í velmegun eða farast við sult og seyru læt ég mig engu skipta, nema að því marki, að þær gagnist sem þrælar í menningu vorri. Að öðru leyti læt ég mér það í léttu rúmi liggja. Það má einu gilda, hvort tíu þúsund rússneskar konur geispi golunni við að grafa varnarskurði gegn skriðdrekum. Bara að varnarskurðinum í þágu Þýskalands verði lokið. Ég leyfi mér einnig að víkja að erfiðu máli. Þar á ég við upprætingu (ausrottung) þjóðar Gyðinga. (https://www.youtube.com/watch?v=dY9EVQoUJRI-https://en.m.wikipedia.org/wiki/Posen_speeches?fbclid=IwAR0ospjI0GP03bIL6PzTelBTNDNFgoaJ58-DeehmaSwmCQVxAe2guqUskrE).

Aftur að umræddum skjölum. Fyrra skjalið, „Skýrsla (Report) Franke-Gricksch, eru menn þrátt fyrir allt sammála um, að sé falsað. Hitt skjalið, Wannsee bókunin (Protocol), kynni að vera sama marki brennt, skrifað á aðfinnsluverðri þýsku. Það vekur óneitanlega grunsemdir um fölsun. Vöntun upplýsinga um svo viðamikla aðgerð, veldur undrun.

Rithöfundurinn, Jürgen Langowski, hefur beint spjótum að svokölluðum endurskoðunarsagnfræðingum og öðrum fræðimönnum, sem hafa gerst svo djarfir að skoða staðreyndir um helförina. Hann segir þá öfgahægrimenn, Helfararafneitara (Holocaust denier) og vonda fræðimenn.

Honum er sérlega uppsigað við þá, sem benda á, að skjalið, sem færa á heim sanninn um lokahnykksáætlunina (Endlösung) um útrýmingu Gyðinga, gæti verið falsað, m.a. vegna málfarsins eins og fyrr segir, efnisins, þ.e. ónákvæmni og vafasamra fullyrðinga, svo og skipan fundarins í Wannsee. Skjalið var, að sögn, samið af undirtyllum. Þar að auki hefur ekki gefist kostur á tæknilegri skoðun því. (Sbr. bók Johannes Peter Ney: „Tilhögun fölsunar“ (Anatomy of Forgery).)

Fyrirnefndur Jürgen viðurkennir þó, að hvergi sé minnst á „fjöldamorð.“ En það skipti í sjálfu sér ekki máli, því einn fundarmanna, Adolf Eichmann (1906-1962), hafi við

yfirheyrslur í Ísrael sagt, að dráp og ofbeldi hafi borið á góma. Það var ísraelska leyniþjónustan, Mossad, sem nam Adolf á brott frá Argentínu.

Það er ljóst, að í þýskum fangabúðum eins og fangabúðum annarra þjóða, herjuðu illskeyttir og banvænir sjúkdómar. Því er ljóst, að fjölmargir fangar hafi látist úr sjúkdómum. Undir lok stríðsins dóu fangar umvörpum úr hungri og vannæringu. Það átti reyndar einnig við um þýskan almenning.

Eiturgasið, sem, að sögn, var notað til að drepa fólk, virðist fyrst og fremst hafa verið notað til aflúsunar klæðnaðar, m.a. til að koma í veg fyrir útbreiðslu banvæns sjúkdóms, útbrotataugaveiki (typhus – flekkusótt, dílasótt, lúsatýfus). Þetta var algengur sjúkdómur í hernaði, t.d. í Spænska Márastríðinu, Þrjátíu ára stríðinu, og fyrstu heimstýrjöldinni. Þá létust um þrjár milljónir manna í Austur-Evrópu úr sjúkdómnum og á flóttu hermanna Napóleons frá Rússlandi var sóttin aðgangsharðari en rússneskir hermenn og vetur konungur.

Í skýrslu (Runderschreiben 31/48) sem dagsett er í Vínarborg 1.10.1948, frá herlögreglunni (Militärpolizeilicher Dienst) eða Rannsóknarnefnd Bandamanna (Die Allierten Untersuchungskommission) segir um vitnisburð fanga um gasmorð:

“Rannsóknarnefnd Bandamanna hefur áður fært sönnur á (festgestellt), að í eftirfarandi fangabúðum hafi enginn verið tekinn af lífi með eiturgasi: Bergen-Belsen, Buchenwald, Dachau, Flossenbürg, Gross-Rosen og Mauthausen og útibúðunum Natzweiler, Reuengamme, Niederhagen (Wewelsburg), Ranvenbrück, Sachsenhausen, Stutthof, Theresienstadt.

Í nefndum fangabúðum hefur verið sýnt fram á (nachgewiesen), að játningar í þá veru hafa verið fengnar með pyndingum (Folterung) og að vitnisburður sé falskur. ...

Sérhver, sem leystur hefur verið úr haldi, og við skýrslutöku heldur því fram að hafa verið vitni að því, að fólk hafi verið myrt með gasi í tilgreindum fangabúðum – sérstaklega sé um Gyðinga að ræða, skal tilkynntur til þessarar rannsóknarnefndar. Ef hlutaðeigandi situr fast við sinn keip, skal hann sæta ákæru fyrir rangan vitnisburð.”

Gasofnar, sem Rússar endurgerðu í stríðslok, voru svo litlir, að þeir hafa tæpast annað eftirspurn. Engin ummerki um gasnotkun hefur fundist. Ei heldur fjöldagjafir. Vitni sögðu líkin hafa verið brennd.

<https://rarehistoricalphotos.com/hitler-reacts-kiss-woman-1936/>

